

JÓ PÁSZTOR

Ókatolikus hírlevél, II. évfolyam 4. szám

2020. április



Kiadja a Magyarországi Ókatolikus Egyház

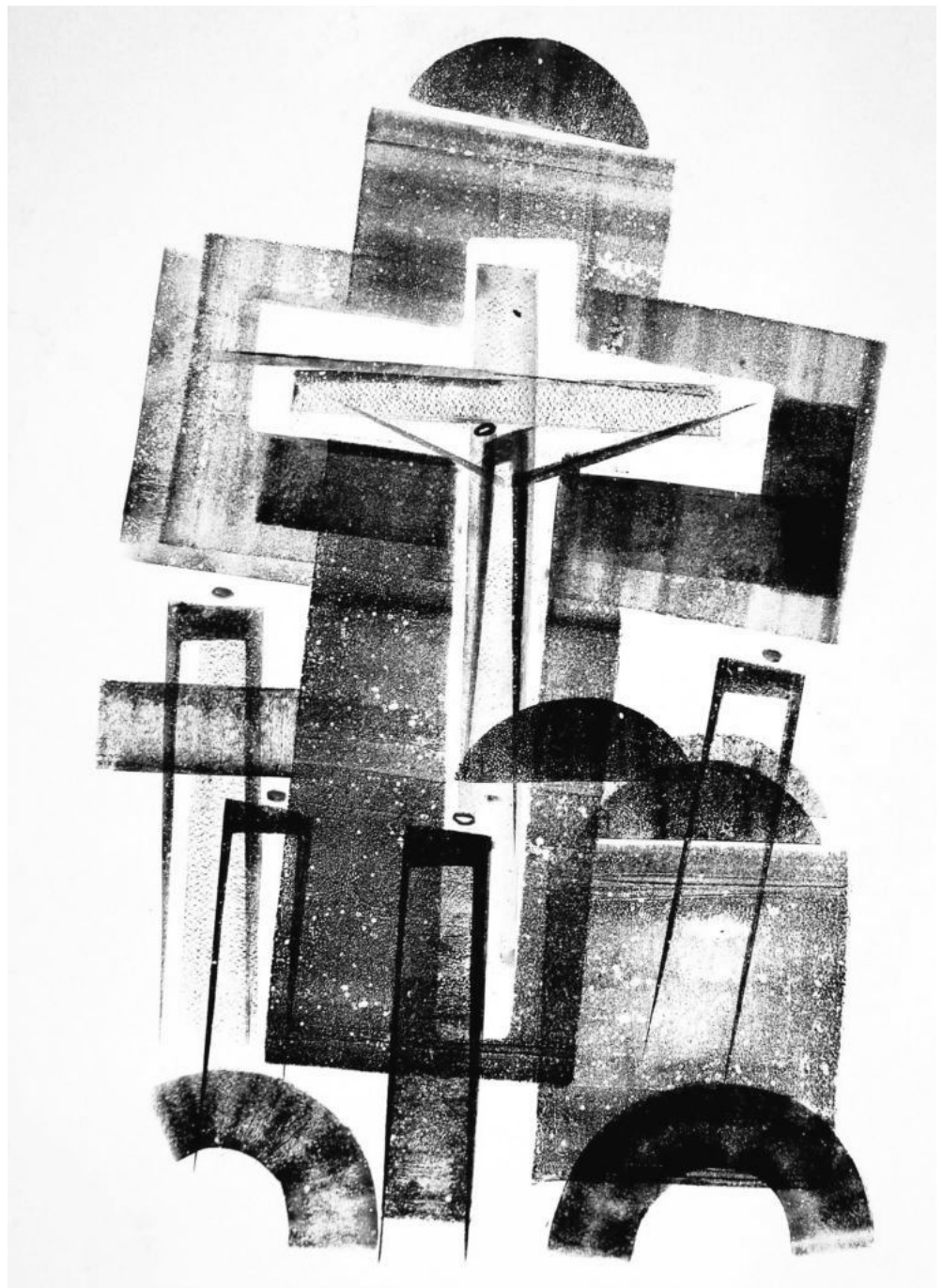
Krisztus feltámadt!

Krisztus feltámadt a halálból és mindannyiunk üdvösségére megnyitotta a mennyek kapuit! Előttünk ment a mennybe, hogy helyet készítsen számunkra az Atya örök hajlékában, a mennyei Jeruzsálemben!

Örvendező szívvel ujjongjunk és adjunk hálát Istennek, hogy egyszülött Fiában megváltott bennünket a bűntől és a haláltól, hogy benne és általa legyőzte a rosszat, hogy megbékélt az emberiséggel és Jézus Krisztus által önmagához vezet minket.

*„Ujjongjatok, egek,
és örvendj, te föld,
ujjongásban törjetelek ki, hegyek!
Mert megvigasztalja népét az Úr,
és szegényein megkönyörül.”*

(Iz 49,13)



Garajszki József grafikája

A húsvéti misztérium

A zsidó Peszach ünnep elmúltával, három asszony, Mária Magdolna, Mária és Szalóme illatszerekkel a sírhoz közeledtek, hogy elvégezzék Jézus szertartásos bebalzsamozását, megadják a szeretett halottnak azt a végső tisztességet, mely méltó búcsúja az itt maradóknak. Ám ahogy a sírhoz közeledtek, a kővel zárt bejáratot nyitva találták, s egy angyal szólította meg őket.

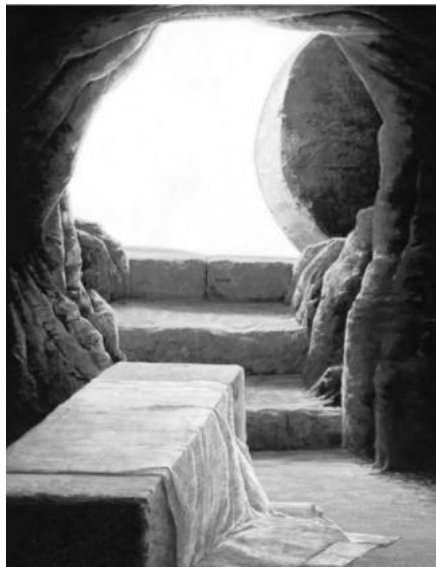
„Ne féljete! Ti a keresztre feszített názáreti Jézust keressétek. Feltámadt, nincs itt! Nézzétek, itt a hely ahová tették! De siessetek, mondjátok meg tanítványainak és Péternek: Elöttetek megy Galileába, ott majd látjátok, amint mondta nektek.” (16,5-7)

Erről az egyszerű, de tömör missziói befejezésről tanúskodik a *Codex Vaticanus* és a *Codex Sinaiticus*, valamint egy sereg kisebb kódex, az első ezredforduló idejéből.

A feltámadt Úr Jézus Krisztus megjelent a tizenegynek, s új küldetéssel bízta meg őket. Elküldte tanítványait, hogy hirdessék „kelettől nyugatig az örök üdvösségről

szóló szent és romolhatatlan híradást” - írja a *Codex Bobbiensis*.

Mit jelent ebben a keresztény misszióban küldöttnek lenni? Isten országának tagjai vagyunk, mert Jézus Krisztus nyomában járunk. Miszsiói feladatot látunk el, de ez



nem a térítést jelenti, nem is mások „ókatolizálását”. Keresztény küldetésben járni, annak a szeretetnek a tanúsága, mely akár szenvedni is kész a másikért, anélkül, hogy ebből bármi személyes előnye származna. A küldetés arra szól, hogy életvitelünkkel, életmódunkkal, viselkedésünkkel osszuk tovább az emberek között azt a szeretetet és kegyelmet,

azt a váltságunkban kapott szeretet-szabadságot, ami a földi kötöttségek terheit leveszi a vállunkról, s képessé tesz minket az Istennel való legszentebb közösségre.

Amikor az ember követni kezdi Jézus Krisztust, az Ő értékrendjére, viselkedésére kezd el törekedni, akkor már földi életében is Isten királyságához, a mennyországához tartozik. Ezzel fogadja el Krisztust. Aki így él, az testben él ugyan, de képes az élet apró rezgéseiben, pillanataiban, örömeiben és drámaiban felfedezni Istent és a Krisztussal való szüntelen lelki közösséget.

Boldogító tudat, hogy egyszer az idők végezetén fel-támadhatunk és tökéletes testben, romolhatatlanul egyek lehetünk Istennel. Ám ebben az életben sem hagyott magunkra. Jézus a tanítványokkal volt munkájukban (16,20). Az eljövendő örök élet boldogsága mellett ott áll annak elővételezett valósága, hogy a jelenben Krisztus velünk van minden munkánkban, amit a küldetésünkben végzünk.

„Mert mi mást jelent az újjászületés, ha nem egy másik teremtés kezdetét? (...) A tökéletes ember ugyanis egy másik teremtés kezdetét kapja, más lesz, mint volt, az apostol ezt így tanítja nekünk, amikor így szól: *A régi ember bennünk Krisztussal együtt keresztre lett feszítve* és ismét: *Ha vele együtt meghaltunk, vele együtt élni is fogunk*, ahogyan nyíltan kimondja önmagáról is: *Élek, de már nem én, hanem Krisztus él bennem.*”

Órigenész, *A Húsvétról*, 1-2.

„Mert az a nap kívánatos azok számára, akik erkölcsös cselekedetekben élnek, félelmetes viszont azoknak, mint kárhozottaknak, akik bűnökben vannak. De ne csak féljünk és rettegjünk, hanem változzunk meg addig, amíg idő van rá, szabaduljunk meg a gonoszsgágtól. Mert meg tudjuk tenni, ha akarjuk. Mert ha a kegyelem kora előtt ezt sokan megtették, sokkal inkább meg tudják tenni a kegyelem után.”

Aranyszájú Szent János

Ókatolikus teológiai konferencia Mainzban

Az ókatolikus *Scrantoni Unió* (melynek missziók is része) nemzetközi teológiai konferenciát tartott 2020. február 7. és 9. között a németországi Mainzban. Észak-Amerikából, Norvégiából, Angliából, Németországból és Olaszországból érkeztek a résztvevők - köztük az unió érseke, a PNCC prímás-püspöke, *Dr. Anthony Mikovsky*, *Dr.*

Roald Nikolai Flemestad, az Északi Katolikus Egyház püspöke, *Bernard Nowicki*, a PNCC Központi Egyházmegegyének püspöke, *Ottar Myrseth*, az Északi Katolikus Egyház tavasszal hivatalba lépő új püspöke, *Dr. Kevin Donlon*, Zanzibár anglikán segédpüspöke és *Gerald Schnackenberg* anglikán püspök -, akik a korunk keresz-

ténységét érő kihívásokkal, a keresztény hit válságával, illetve a kiút lehetőségeivel foglalkoztak. A konferencia résztvevői rövid látogatást tettek a híres mainzi dómban, ahol a helyi római katolikus püspök, *Prof. Dr. Peter Kohlgraf* lehetővé tette számukra, hogy a 900 esztendőes Gotthárd-kápolnában zso-



Interjú Kováts Péter atyával

M. A.: - Péter atya, hogyan került először kapcsolatba az ókatolicizmussal?

K. P.: - Már középiskolásként érdekelt az egyháztörténet. Ilyen tárgyú olvasmányaim során talákoztam először az ókatolikusokkal. Aztán az osztrák televízióban láttam egy ókatolikus áhítatot, majd még gimnazistaként, 1994 tavaszán találkoztam velük élőben is, amikor Szombathelyen tartottak előadást egy keresztény felekezeteket bemutató programsorozat keretében. Ekkor alkalmam nyílt beszélgetni *Nikolaus Hummel* akkori osztrák püspökkel.

M. A.: - Mikor érzett először elhívást a papságra?

K. P.: - Nálam az elhívás általános iskolás korom vége felé jelentkezett. Érdekes, hogy hatodik osztályos koromig nem érdekelt a vallás, s ugyan a családunk erkölcsi értékrendjét tekintve megfelelt a keresztény elvárásoknak, de kifejezetten keresztény nevelést nem kaptam. Hatodikban viszont a szüleim elküldtek római katolikus hittanra, amivel együtt járt a miséken való részvétel is. Nyolcadik osztályosként már tudtam, hogy pap szeretnék lenni...

Érettségi után rövid időre a premontrei rend novíciusa lettem Csornán, de ott nem éreztem magam a helyemen.

Távoztam a rendből, de a hivatástudat a továbbiakban is megmaradt, ahogyan a teológia, egyháztörténet iránti mély érdeklődésem is. Viszont a kezdeti „romantikus időszak” után sok problémát fedeztem fel a római katolikus teológiában és gyakorlati egyházi életben.



A *Pázmány Péter Katolikus Egyetem* bölcsészkarán tanultam német-történelem szakon, és úgy érzem, nagyon jót tett nekem, hogy világi környezetbe, „hétköznapi”, „normális” fiatalok közé kerültem. Sokkal megértőbb lettem mások iránt, levetköztem a korábban rám jellemző, római gyökerű, kissé vaskalapos, merev gondolkodásomat.

Az egyetemen egyháztörténetet, patrológiát (egyházatyák irodalma), filozófiai, keresztény világnézeti tárgyakat is tanultunk, és

kedvtelésből foglalkoztam teológiával is. Ahogyan már említettem, egyre inkább láttam a római katolicizmus problémáit, a túlzott klerikalizmust, az elitizmust, a sematikus gondolkodást, a személyesség és emberi odaforulás hiányát. És - ami számomra még súlyosabb - a dogmatikai, teológiai problémákat is. Természetesen rengeteg kiváló, evangéliumi lelkületű püspök, pap és diakónus szolgál a *Római Katolikus Egyházban* (ez alatt a pápa fősége alatt álló teljes egyházra gondolok), az elkötelezett világi hívőkről nem is beszélve. Számtalan nagyszerű plébánia, közösség működik világszerte. De úgy gondolom, maga a rendszer komoly hibákkal küzd.

M. A.: - Az ókatolicizmus más?

K. P.: - Szerintem sokkal emberközelibb. Eleinte az tetszett benne, hogy nincsen kötelező cölibátus. Később felfedeztem a mélyebb értékeit is. Azt, hogy az első évezred többé-kevésbé osztatlan egyházának, az óegyháznak az örökségét képviseljük; hogy a hét egyetemes zsinat tanítását követjük; hogy az óegyházi példa nyomán szinodálisak, azaz - némileg leegyszerűsítve - demokratikusak vagyunk; hogy nincsen klerikalizmus; hogy a világi híveknek is nagy szerepük van az egyház életének alakításában.

Megfogott a lelkipásztori szolgálat emberközelsége és az egyház nyitottsága is. Meghallgatják az emberek véleményét, párbeszédet folytatnak a világgal, elkötelezettek az ökumenében. Az ókatolikusoknál kiemelt szerepe van az egyén lelki ismeretének. Nagyon jónak tartom, hogy a fülgyónás nem kötelező, a közös bűnbánatot is elfogadja az egyház, ugyanakkor igény esetén lehetőség van a fülgyónásra is. Vagy példaként említhetem a böjtöt. Az egyház nem írja elő kötelezően a böjtölés módját, magát a személyes böjtöt sem, hanem az egyénre bízva, hogy felnőtt hitével és belátása alapján döntsön arról, kíván-e, és ha igen, hogyan kíván böjtölni.

” ... meglátásom szerint az ókatolikusok őrzik »legvegyisztábban« az eredeti katolicizmust. “

M. A.: - Miért ajánlaná a keresőknek az ókatolicizmust?

K. P.: - Azért ajánlanám, mert szerintem a nyugati egyházak között a leghitelesebben képviseli az ősz és őregyház örökségét, a leghűségesebben az eredeti katolikus hitet. Ez összességében igaz az anglikánokra is, de náluk azért erős protestáns hatások is érvényesültek, ezért meglátásom szerint

az ókatolikusok őrzik a „legvegyisztábban” az eredeti katolicizmust. Más felekezetek tanításában az évszázadok során számos elem jelent meg, amelynek sem a Szentíráshoz, sem a Szent-hagyományhoz nincsen köze, vagy legalábbis azokból nem vezethető le. Vagy éppen fontos elemeket hagytak el a tanításból. Úgy hiszem, a hiteles, tiszta katolikus hit nálunk van jelen leginkább.

Persze tudom, hogy a hívő és Istent kereső emberek zömét nem, vagy csak mérsékelten érdeklik a dogmatikai, teológiai kérdések. Istennel keresnek kapcsolatot, és olyan közösséget szeretnének, ahol ezt a kapcsolatot minél bensőségesebben megélhetik.

M. A.: - Nálunk, ókatolikusoknál kevésbé jellemző a hagyományos népegyházi jelleg?

K. P.: - Igen, istenképűségünk mellett nálunk mindenki egy kicsit a saját arcára is formálhatja a közösséget, a hit adott keretei között. Úgy építjük Krisztus egyházát, hogy közben abba saját magunkat is beleadjuk. Ezt nagy lehetőségnek tartom.

Ami a gyengénk, az az erősségünk is. A kisközösségek emberközeli, személyes, intim légkörét tudjuk biztosítani. Nincsenek nagy plébániáink, ahol az egyén elvész és csak egy a tömegben. Igyekszünk mindenkire odafigyelni, és személyesen törődni azzal, aki hozzánk fordul.

Az egyházépítés, közösségépítés természetesen csak akkor állhat szilárd alapon, ha Isten áldásával és támogatásával történik.

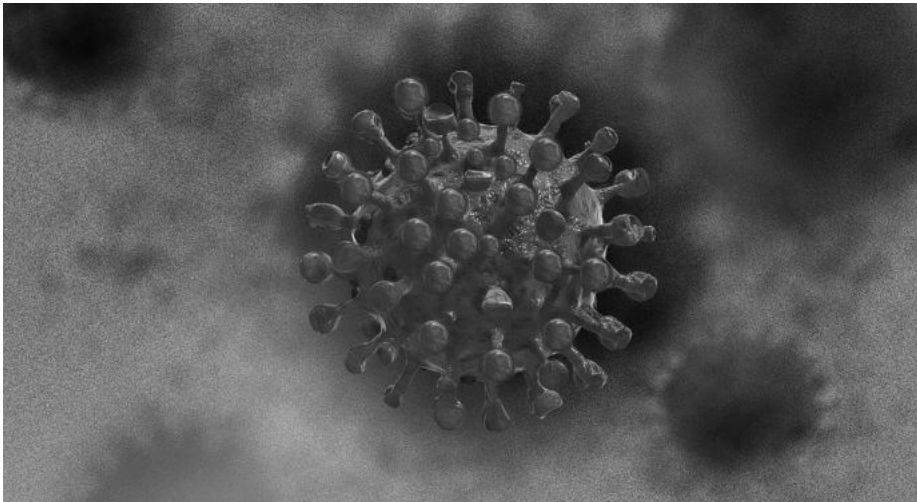
Biztosan sokan szimpatizálnának velünk, ha hallanának rólunk. Több embert kellene elérnünk, meg kellene jelenünk a köztudatban.

M. A.: - Ha már itt tartunk, Ön szerint mi vagyunk?

K. P.: - Ahogyan a német ajkú első ókatolikus nemzedék fogalmazott: „Notkirche”, azaz „szükségegyház” vagyunk. Elődeink nem akartak egyházat alapítani, a kényszer vitte rá őket, amikor a római egyház megvált tőlük, az *I. Vatikáni Zsinat* után. Talán épp ezért a gyakorlatban is meggyőződéssel állunk ki a keresztény egység mellett. Nálunk mindenki részesedhet az eukarisztiában, akit megkereszteltek, és hiszi, hogy ebben a szentségben Jézus Krisztus valóban testével és vérével táplál bennünket. Sokféle keresztény felekezet működik, de mi azt valljuk, hogy Krisztus Egyháza lelki értelemben egy és egységes, és mindannyian beletartozunk, akik a keresztség szentségében - bármelyik felekezet színeiben - részesültünk. Az ókatolikusok azzal, hogy bizonyos értelemben a katolicizmus, az ortodoxia és a protestantizmus metszéspontjában állnak, hidat képeznek a különböző keresztény felekezetek között.

Az interjút Mohos Attila készítette.

Keresztény gondolatok a járványról



Mindnyájan, hívő keresztények és egyéb vallásúak, ateisták és istenkeresők, szerte az egész világon érezzük és éljük a hónapok óta tomboló COVID-19, azaz a koronavírus hatásait. Így vagy úgy, de jelen van mindenki életében: a legsúlyosabban a fertőzött betegekében, szeretteikében, a velük foglalkozó, őket ápoló, gondozó egészségügyi és szociális dolgozóikában, de a karanténban lévők magányában és reményvesztettségében ugyanúgy, mint a munkájukat elvesztő vagy azt fokozottan féltő emberekében, a rettegő idősekében és az otthonuk négy fala között, online tanuló diákokában. A hívő ember élete annyiban könnyebb még ebben a rendkívül nehéz, embert próbáló időben is, hogy van vigasza, van kihez fordulnia, van, akivel megoszthatja nehézségeit, bánatát a legsötétebb,

a legfélelmetesebb helyzetben is, és van, akitől megoldást, szabadulást remélhet. Azonban még a hívő keresztények között sincs teljes egység a globális, természeti krízishelyzetek jelentőségével és azok értelmével kapcsolatban. Amíg egyesek a világ és az emberiség végét (egyfajta apokalipszist), majd ezek újra teremtését, Krisztus második eljövételének kezdetét látják benne, addig mások egy spirituális ébredésre és tudatosodásra való lehetőséget, ami által a világ szintjén elkövetett bűneinkkel tisztába kerülve, jóvátehetjük azokat. Nézzük, hogy mit mond a Biblia a jelenlegihez hasonló helyzetekről, mond-e valamit egyáltalán!

A Krisztus előtti időkben a zsidók felfogása szerint a betegség - és minden más tragédia - Isten büntetése volt. A leprásokat nemcsak

higiéniái okokból száműzték a pusztába, hanem amiatt is, hogy így nyerjenek büntetést a betegségük okán nyilvánvalóvá vált bűneikért. (Az elkülönítés ugyanis nem járt együtt a gondoskodással, tehát a beteget nemcsak fizikailag, de érzelmileg is ki-rekesztették a közösségből). Még Jézus életében is ez a nézet dívott, hiszen maguk az apostolok is azt kérdezik az Úrtól a születetten vak ember meggyógyítása-kor: „Mester, ki vétkezett, ő vagy a szülei, hogy vakon született?” (Jn 9:2). A válasz elgondolkodtató: „Sem ő nem vétkezett, sem a szülei, hanem Isten tetteinek kell megnyilvánulniuk benne.” (Jn 9:3) „Isten tetteinek kell megnyilvánulniuk benne.” Ezt mondta Jézus, azután meggyógyította a vakot. Mit mond el ez a történet - és ennek nyomán sok másik, ahol Jézus betegeket gyógyított?

Először is: Isten nem akar bennünket megbüntetni, tehát a bűneinkről való gondolkodás és azok jóvátételére való törekvés - bár éppen ebben a nagybőjti időszakban nagyon is helyénvaló - önmagában nem vezet el a megoldáshoz. Másodszor, Isten akar így találkozni az emberrel, megmutatni rajta keresztül, a szervezete jelzései által önmagát. Mit jelent ez? Biztosan sokan halottunk olyan csodaszámba

menő gyógyulásról, amely előtt az orvostudomány értetlenül állt. (Ha szabad egy személyes megjegyzést tennem: nekem például egyszer egy nagyon csúnya, súlyos kötőhártya gyulladásom múlt el egyetlen éjszaka leforgása alatt). De hallhattunk olyanokról is, akik valamilyen újfajta képességre, készségre tettek szert a betegségük által, amit aztán - akár mások javára is - tudtak hasznosítani. (Arany János egyik barátjának súlyos tüdőbeteg lánya például olyan látomásokban részesült, amelyek segítségével meg tudta nyugtatni Arany legjobb barátja, Petőfi Sándor halála miatt fájó szívét). Ugyanakkor - akár az átélt szenvedés, akár egy hirtelen trauma hatására - kedvező személyiségváltozás - ha úgy tetszik, egyfajta megtérés - is végbe mehet. Ezek mind-mind Isten kegyelme folytán, az ő csodáinak megnyilvánulásai az egyes emberen. Végül talán a harmadik a legfontosabb szempont, hogy ugyanis Istennél van a gyógyulás. Isten az, aki ezeket az embereket meggyógyította, Isten az, aki ezeket a betegségeket legyőzte, és végső soron - mert a Húsvét kapcsán erről is meg kell emlékeznünk - Isten az, aki legyőzte a halált. Ha őt kérjük, ha őhöz fordulunk - és minél nagyobbak érezzük a terhet, annál közelebb húzódva Hozzá -, akkor ő meghallgat és megsegít minket.

A Szentírásban, az Ószövetségben és az Újszövetségben



ségében is rengeteg vigasztaló ige található, és ezek közül is igencsak sok szól a betegségekről. A teljesség igénye nélkül: „Ő megbocsátja minden gonoszágodat, ő meggyógyítja minden betegségedet” (Zsolt 103:3). „Megteremttem a hála gyümölcsét az ajkakon; békeséget, békességet a távol és közel levőnek - mondja az Úr -, és meggyógyítom őt.” (Iz 57:19). „Én azért jöttem, hogy életük legyen, és bőségben legyen.” (Jn 10:10). És addig, amíg mindezek az ígérek be nem teljesül-

nek, milyen lelkiületet, milyen magatartást vár tőlünk az Úr?

„Hiszen Isten nem a féltékenység lelkét adta nekünk, hanem az erőt, a szeretetet és a józanságát.” (2Tim 1:7). „Valljátok meg tehát egymásnak bűneiteket, és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok, mert sokat megtehet az igaz ember könyörgése.” (Jak 5:16).

Ezt a kitartó, szeretetteli, józan, imádságos lelkiületet kívánom mindenkinek.

Korponai Melinda Angéla



„És aki inni ad akár csak egy pohár friss vizet is egynek e legkisebbek közül, mert a tanítványom, bizony, mondom nektek: nem veszíti el jutalmát.”

(Mt 10,42)

A hajléktalanokat sokan lenézik és problémaként kezelik a létezésüket, személyüket is. Jusson eszünkbe, hogy más-más szempontból mi magunk is „hajléktalanok” vagyunk.

Keresztényekként az igazi hazánk nem ez a világ (Fil 3,20), érzelmileg sokunk bizony hajléktalan, mert híján van egészséges és méltó szeretetkapcsolatnak. Isten előtt mindannyian szegények és nélkülözők vagyunk (Zsolt 25,18), s Krisztus ereje és nagysága épp a mi gyöngeségünket és erőtlenségünket keresi (2Kor 12,9), hogy felemeljen és kipótolja emberségünk hiányosságait.

Ne zárjuk be szívünket a szenvedők előtt, lássuk meg a nincstelenben önmagunkat, az ő szükségében a magunkét!

Lelkiismeret-furdalás

Nem tudjuk elfeledni az esetet, pedig már több, mint két éve történt meg velünk. Vasárnapi misére mentünk gyalogosan, Budapesten a Thököly úti templomba. Ősz volt, sok falevél borította a járdát. Az a szokásunk, hogy a perselypénzt előre a zsebünkbe készítjük, hogy ne a templomban kelljen keresgelnünk. Mivel gyalogosan mentünk semmi mást, még táskákat sem vittünk magunkkal.

Egy élelmiszerbolt esett az utunkba, ami előtt a földön kávé és egyéb műanyag poharak hevertek. Mikor az üzlet közelébe értünk, akkor láttuk, hogy egy nagyon rosszul öltözött, felemás cipőt viselő fiatal ember felszededegeti a poharakat, ha talál benne egy két kortyot megissza. Nem kéregetett. Igaz vasárnap volt, kevesen voltak az utcán.

Nem csak az alultápláltság látszott rajta, de az is, hogy vagy alkohollal, vagy

kábítószerrel töltötte az éjszakát. Nem szeretnék ítélkezni mások fölött, tudom, hogy sok minden után jutnak idáig. Más esetben ilyenkor pénzt vagy ételt szoktunk adni, most azonban nem volt nálunk más, csak a perselypénz... Szívem szerint odaadtam volna, de szembe juttott, hogy nézne ki, amikor odatartják a kosarat és mi nem teszünk bele semmit.

Egész úton a látottak jártak az eszünkben, igen mind a kettőnkében, mert amikor megszólaltam, ezt mondtam a férjemnek: “Csuda jó keresztények vagyunk, a perselybe betesszük a pénzt, de azt a szegény éhező, szomjazó embert ott hagytuk étel ital nélkül.” Férjem azt válaszolta, ugyanezen emészti magát ő is. A mai napig többször megemlegetjük az esetet, nem vagyunk büszkék magunkra.

*Juhász Bertalanné
és Böthy Tamás*

Római Szent Kelemen szavai

»Megkaptátok, emberek, egyfelől a kegyelem isteni kinyilatkoztatását, hallottátok másfelől a büntetéssel való fenyegetést is, amelyeknek alkalmazásával üdvözít az Úr; vagyis félelemmel és kegyelemmel neveli az embert. Mit késlekedünk? Miért nem térünk ki a büntetés elől? Miért nem fogadjuk el az ajándékot? Miért nem a jobbat, vagyis az Istent választjuk a gonoszság helyett; miért nem becsüljük többre a bölcsességet a bálványimádásnál, és miért adjuk az életet cserébe a halálért? „Nézzétek, elétek tártam a halált és az életet!” - mond-

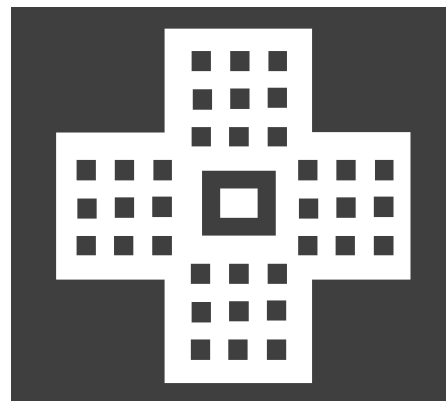


Római Szent Kelemen

ja (MTörv 3,15). Próbára tesz téged az Úr, hogy az életet választod-e, és mint atyád tanácsolja neked, hogy az Istent kövessed. Azt mondja, „*ha készek vagytok meghallgatni, majd a föld legjavából esztek*” (Iz 1,19). Ez az engedelmesség jutalma. „*Ha azonban vonakodtok, és nem hallgattok meg, kard és tűz emészt meg titeket.*” (uo.). Ez pedig az engedetlenség ítélete. *Bizony, az Úr mondja ezt.*” (uo.) Az igazság törvénye az Úr igéje. Akarjátok, hogy jó tanácsadótok legyünk? Ti csak hallgassatok és én, ha lehet, kifejtem véleményem. Arra

lenne szükség, emberek, hogy elgondolkozván magán a jón, segítségül hívjátok a belétek ültetett hitet, amely alapvetően a legfontosabbról tanúskodik, amely nyilvánvalóan a legjobbat választja; és ne ara törekedjétek, hogy kussátok a jót, hanem arra, hogy gyakoroljátok magatokat benne.«

Protreptikosz,
X., 95



I. Kelemen

Római Szent Kelemen vagy I. Kelemen pápa az ókeresztény kor első római szerzője volt, akit a hagyomány szerint maga Szent Pál szentelt Róma püspökévé.

Példás keresztény életet élt és számos csodat kötnek személyéhez. Állítólag egyszer egy húsvéti prédikációja hatására egyszerre 424 ember tért és keresztelkedett meg. Úgy tartják, hogy energikus ember volt, aki lángoló szívvel szerette az egyházat és az Ószövetség nagy szakértőjének ismerték.

A császár parancsára Kr. u. 101-ben egy kötélén követ kötöttek a nyakába és a tengerbe vetették, ám vértanúhalála után is fennmaradtak a hozzá köthető csodák és értékes tanítása.

A hónap ünnepe



Szent Márk apostol
Ünnep, április 25.

A hónap szentje



Kappadókiai vagy Sárkányölő Szent György, aki eredetileg katonatiszt volt. Anyja hatására keresztény hitre tért, és a pogányságot támadta. Ezt ábrázolja az ikonográfia a sárkányölő hős képében, ahol a sárkány a pogányság.

Dadianosz perzsa király börtönbe vetette, ahol borzalmas kínzatosokat kellett elviselnie. Györgynek egy látomásban megjelent Jézus Krisztus és tudatta vele, hogy szenvedései 7 évig fognak tartani, és ezalatt háromszor meghal és föltámad. Egyéb halálos kínzatosokon kívül el kellett viselnie, például, hogy egyszerre 60 szöveget vertek a fejébe. Nem az események történeti hitelessége a fontos, hanem annak bemutatása, hogy az Isten által óvott emberi életnek nem az erőszak nem tud ártani. Szent György emléknapját április 23-án tartja meg egyházunk.

Alkalmaink

A koronavírus-járvány miatt - ahogy valamennyi keresztény egyház - nem tartunk nyilvános szentmiséket.

Amíg a járványügyi korlátozások tartanak, YouTube csatornánkon minden vasárnap igeszolgálatot végzünk, az aznapi evangélium felolvasásával és az ahhoz kapcsolódó prédikáció közzétételével.

Kérjük, imádkozzon velünk a betegekért és kövessen minket weboldalainkon, blogunkon és FaceBook oldalainkon.

Kapcsolat

Magyarországi Ókatolikus Egyház

Szombathely

Kováts Péter

okatolikusok@gmail.com

www.okatolikus.weebly.com

Budapest, Gyömrő

Széles Tamás

okatolikus@gmail.com

www.okatolikus.hu